

TRUYỆN CÔ TÍCH VIỆTNAM

cây tre trăm đốt

Lời: An Thy
Tranh: An Nam

NXB THANH NIÊN

T huở xưa có một lão trưởng giả gian ác, xảo trá. Lão ta dùng đủ mọi thủ đoạn để bóc lột người ở và người làm thuê cho lão, nhờ đó mà lão trở nên giàu có nhất vùng. Trong nhà có anh Khoai, ở với lão từ thuở nhỏ, làm đủ trăm công nghìn việc nhọc nhằn. Năm anh mười tám, đôi mươi, vì sợ anh đi nơi khác, nên lão suy tính ngày đêm. Cuối cùng thì lão đã nghĩ ra một kế để lừa anh.

Một hôm, lão gọi anh và cô con gái út, có nhan sắc, chưa chồng đến và ngon ngọt dỗ dành: “Con chịu khó thức khuya dậy sớm làm lụng, chớ quản nhọc nhằn. Ba năm nữa ta gả cô út cho con”.

Anh Khoai nghe nói tưởng thực, mừng lắm, từ đó lại làm việc gấp năm gấp mười lần. Trời chưa sáng anh đã thúc trâu ra đồng cày ruộng. Chiều đến chẳng quản mệt nhọc, anh vào rừng kiếm củi mang về cho lão nhà giàu. Tối đến, anh lại lặn lưng ra xay lúa giã gạo. Ba năm sau, nhờ công sức của anh mà lão tậu thêm được nhiều ruộng vườn. Nhà lão đã giàu lại càng giàu hơn nữa.

Cô út bấy giờ đã lớn lắm rồi. Nhưng lão trưởng giả chẳng giữ lời hứa năm xưa. Lão đã ngấm ngầm nhận lời gả con gái cho con trai của một cai tổng khét tiếng giàu, lão trưởng giả nhận lời chuẩn bị làm lễ cưới linh đình. Anh Khoai mãi mê công việc chẳng biết gì. Lão ta bắt mọi người trong nhà phải im như thóc không được hé răng nói với anh Khoai một câu nào.

Khi biết mình bị lừa, anh Khoai tức lắm nên đến gặp lão trưởng giả để hỏi chuyện. Anh nói: “Ông đã hứa gả cô út cho tôi, sao bây giờ lại nuốt lời mà gả cho kẻ khác?”.

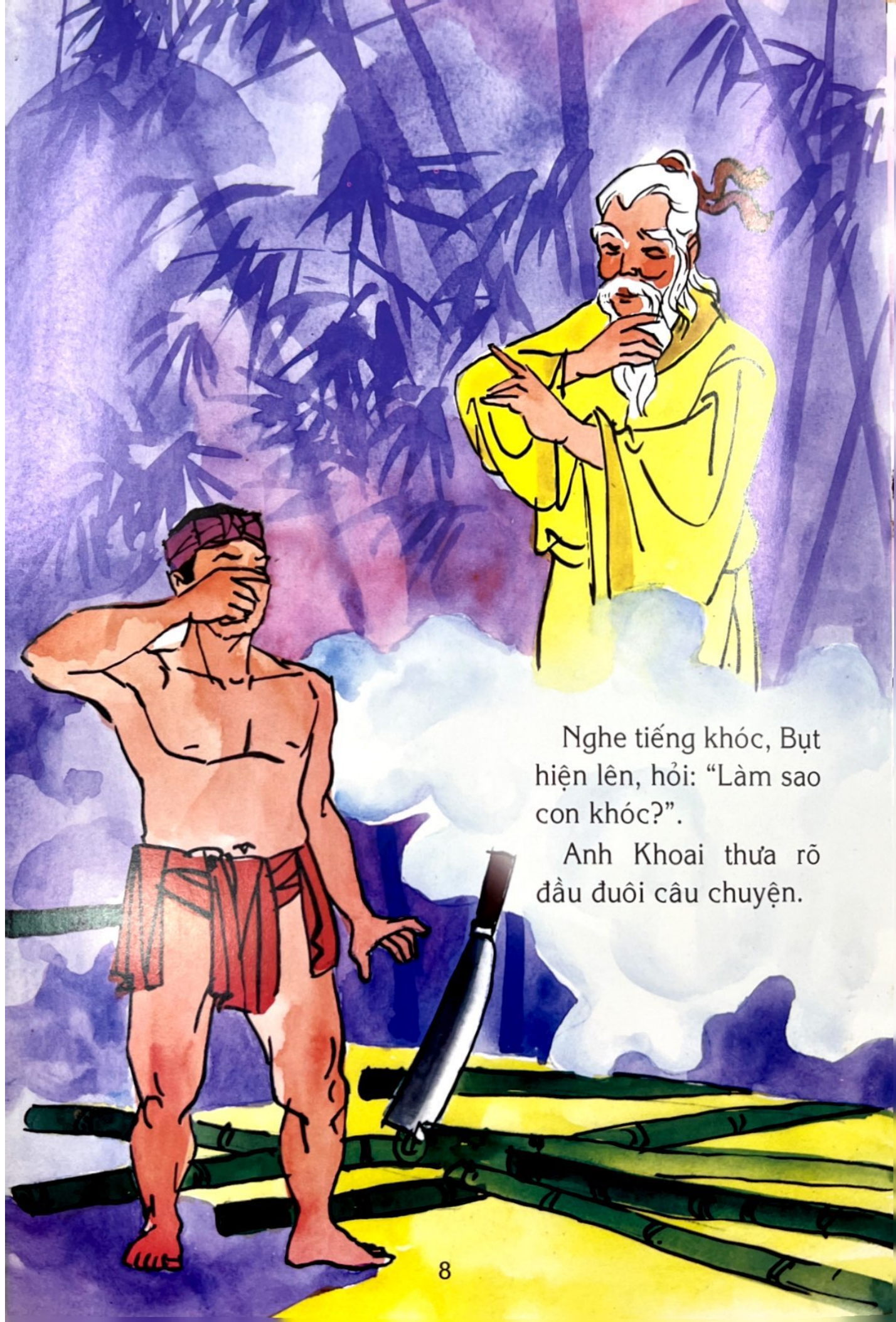
Lão trả lời anh rằng: “Ấy! Tao thấy rằng năm nay cô út cũng đã lớn rồi, cho cưới đi thì vừa. Tao chuẩn bị đám cưới là chuẩn bị cho mày đấy chứ! Nhưng mày mà muốn cưới ngay thì mày phải làm cho tao việc này: Mày chịu khó lên rừng tìm lấy một cây tre có một trăm đốt, mày gánh về đây để vót dừa dùng trong cỗ cưới thì tao cho mày cưới cô út ngay”.

Anh Khoai mừng rỡ xách dao lên rừng. Anh không biết ở nhà hai lão nhà giàu đã sắp sẵn cỗ bàn để làm lễ cưới cho hai đứa con. Anh hì hục trèo đèo lội suối, luôn hết bờ này bụi khác tìm kiếm mà chỉ tìm thấy những cây tre thấp bé bình thường, cây cao nhất cũng chưa được năm chục đốt.

Hết ngày nọ đến ngày kia, hết khu rừng này đến khu rừng khác, anh tìm đâu cũng không ra cây tre có đủ trăm đốt. Thất vọng, anh đứng trong rừng khóc hu hu.

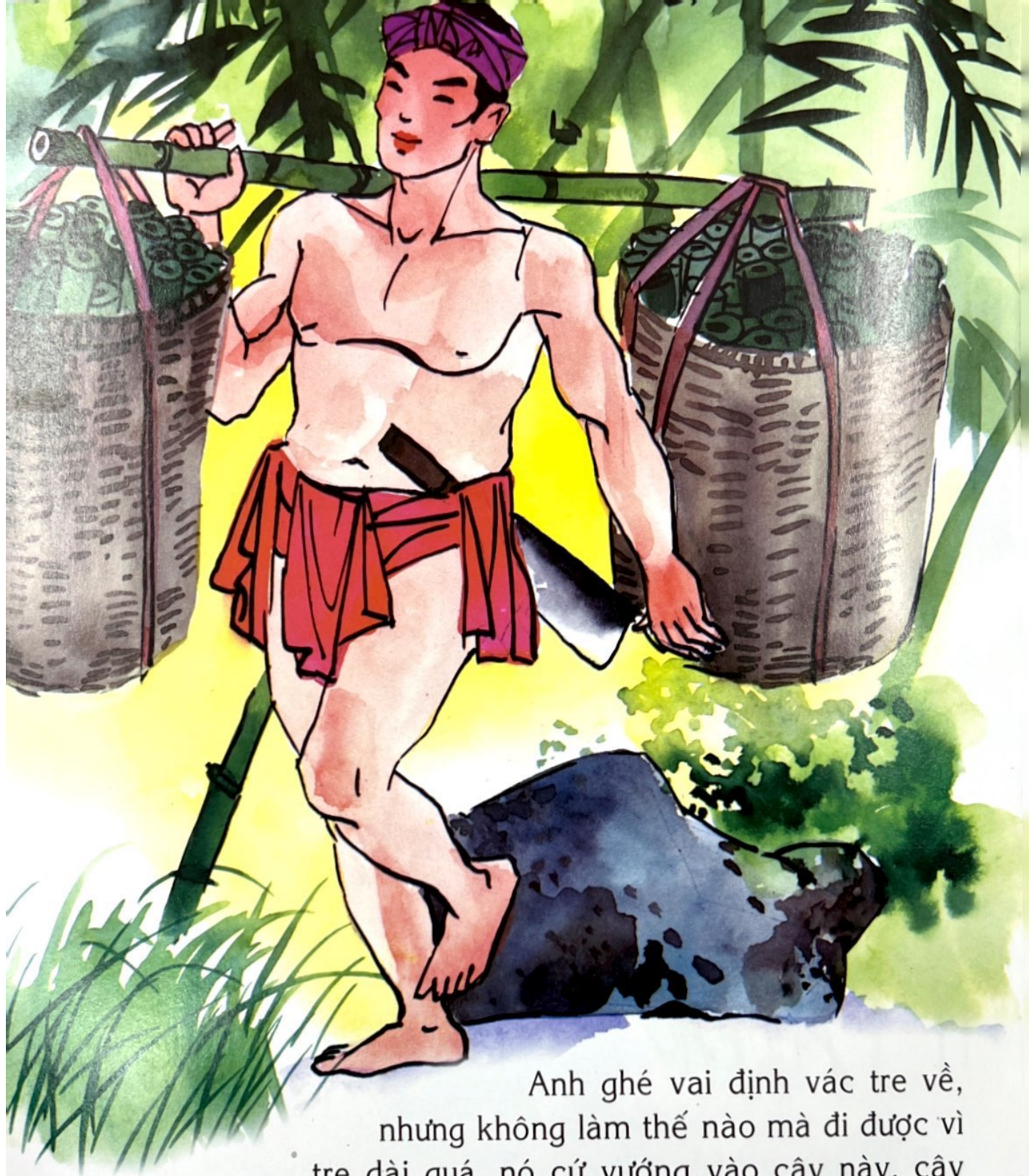
Nghe tiếng khóc, Bụt
hiện lên, hỏi: “Làm sao
con khóc?”.

Anh Khoai thưa rõ
đầu đuôi câu chuyện.

Bụt cười và bảo: “Khó gì việc ấy! Con hãy chặt đủ một trăm đốt tre. Dem xếp nối với nhau rồi hô: “*Khắc nhập! Khắc nhập!*” thì có ngay cây tre trăm đốt”.

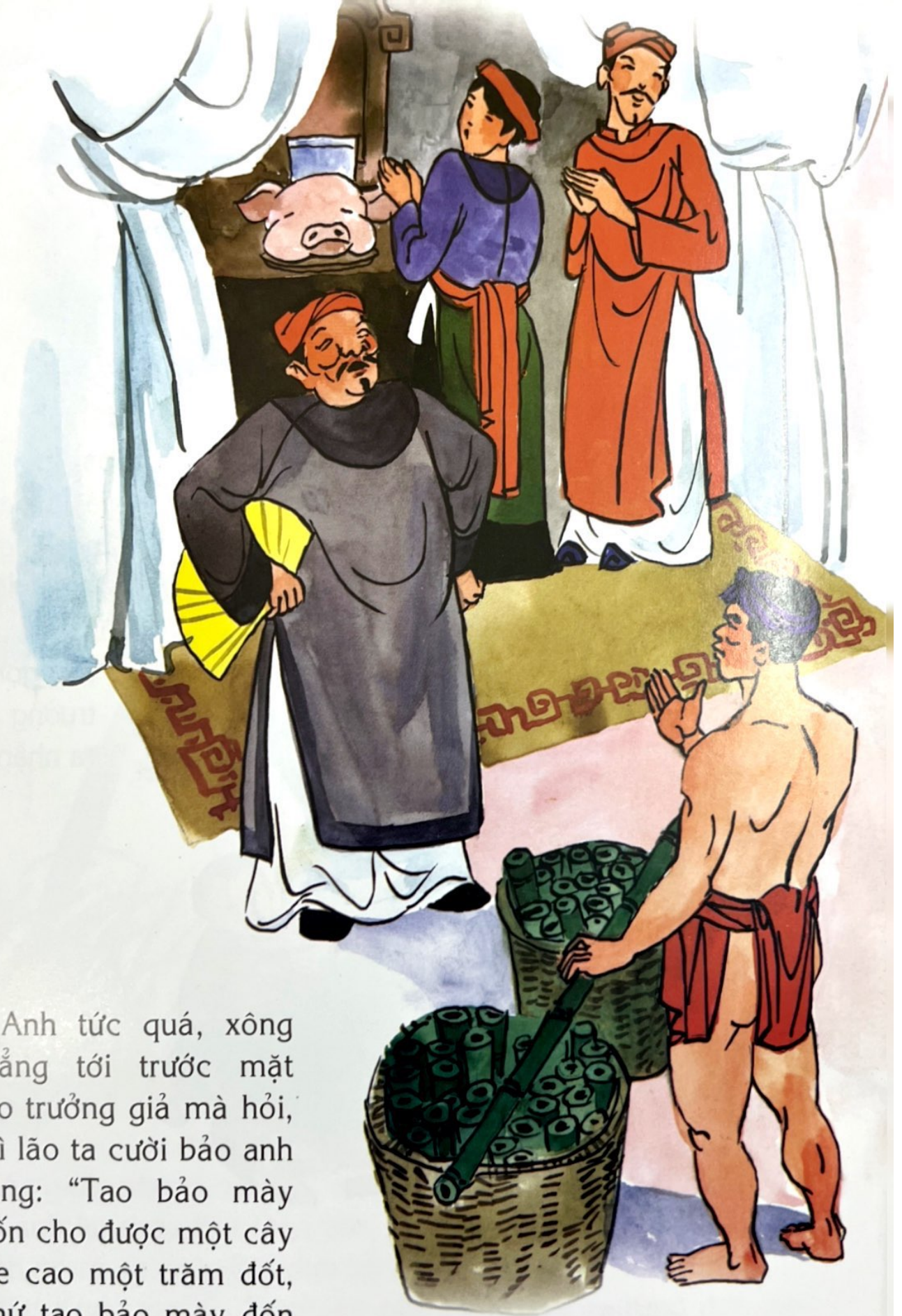
Nói xong, Bụt biến mất. Anh làm đúng lời Bụt bảo, quả nhiên cả trăm đốt tre dính liền, nối nhau thành một cây tre dài đủ trăm đốt.

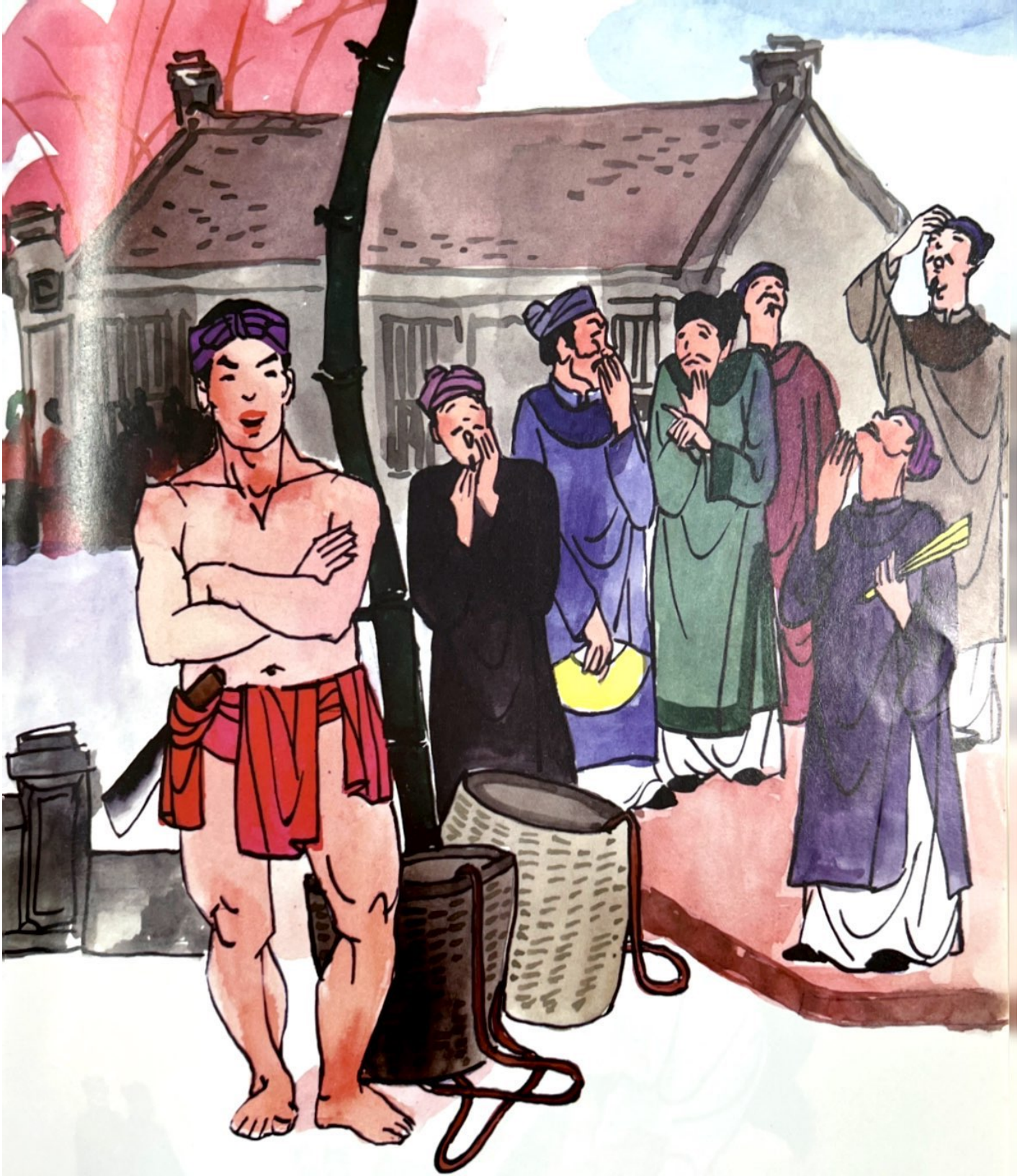
Anh ghé vai định vác tre về, nhưng không làm thế nào mà đi được vì tre dài quá, nó cứ vướng vào cây này, cây khác giữa rừng. Lo buồn, anh lại ngồi xuống khóc hu hu. Tức thì anh lại thấy Bụt hiện lên. Bụt hỏi: “Làm sao con khóc?”. Anh kể rõ sự tình. Bụt đưa tay chỉ vào cây tre mà đọc: “Khắc xuất! Khắc xuất!”. Tự nhiên cây tre lại rời ra từng đốt. Anh cho vào hai sọt, gánh về nhà.

Lúc về
tới nơi thì thấy
hai họ đông vui
đang ăn uống linh
đình, và đây sân
bàn này cỗ nọ đang
chực sẵn để rước dâu
đi. Anh Khoai mới biết
lão trưởng giả đã lừa dối
anh. Anh lẳng lặng để
gánh tre ngoài
sân rồi vào
nhà gọi lão
trưởng giả
ra nhận.

Anh tức quá, xông thẳng tới trước mặt lão trưởng giả mà hỏi, thì lão ta cười bảo anh rằng: “Tao bảo mày đốn cho được một cây tre cao một trăm đốt, chứ tao bảo mày đốn một trăm đốt tre đâu!”.

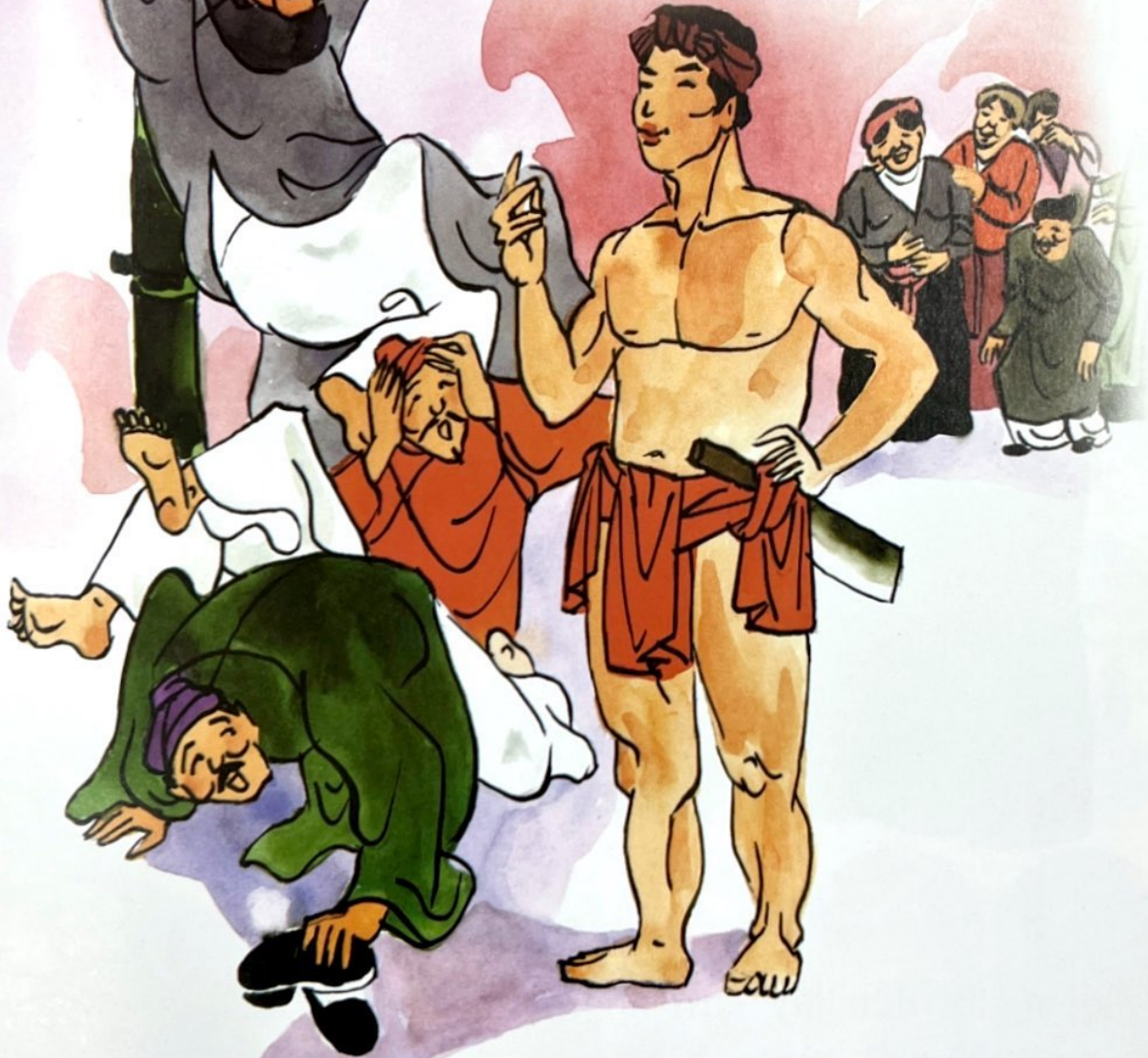
Cả hai họ ngừng tay đùa, đều cười theo, chế nhạo anh Khoai khờ khạo. Anh bảo lão trưởng giả ra sân mà xem. Rồi anh đọc khê: "*Khắc nhập! Khắc nhập!*". Tức thì trăm đốt tre dính liền với nhau thành một cây tre dài. Quan khách hai bên ai nấy cũng đều tròn mắt sợ hãi.

Và rồi anh Khoai lại
khẽ đọc: “Khắc nhập! Khắc
nhập!”, ắt thì dính luôn cả lão
trưởng giả vào đấy, hấn
cố rút mấy cũng không
ra. Lão cai tổng thông
gia và con trai hấn
thấy thế chạy
ra định gỡ, anh
Khoai đợi hai tên
tới gần, lại khẽ
đọc: “Khắc nhập!
Khắc nhập!”.

Lập tức
lão cai tổng và con
hấn đều dính vào với lão
trưởng giả, càng giãy càng
đau, cả ba ôm đầu kêu khóc.

Cả hai họ lúc bấy giờ tái mặt, dựng tóc gáy, không còn ai nghĩ đến chuyện ra gỡ hoặc chế nhạo nữa. Họ mặc áo rộng, đứng sắp hàng, van xin anh Khoai thả ba người kia ra và hứa sẽ tổ chức cưới cô út cho anh.

Chờ một lúc lâu, anh Khoai mới đọc khẽ: “Khắc xuất! Khắc xuất!”.

Bấy giờ hai ông thông gia và chú rể mới rời nhau ra được, và cây tre cũng đổ xuống, thành trăm đoạn. Họ nhà trai thoát nạn, cuốn gói ra về, và lão trưởng giả ngay ngày hôm sau phải gả cô út cho anh Khoai.

Mọi người đều lấy làm khâm phục sự tài giỏi của anh Khoai. Lão trưởng giả phải gả con gái cho anh, và từ đó không còn dám khinh thường anh nữa. Vậy là anh cưới cô con gái lão trưởng giả làm vợ và hai người sống bên nhau rất hạnh phúc.